

ROZKWILIĆ (7) *vb pf*

rozkwilić (6), **rozkwilić** (1); rozkwilić *RejJóz, Mącz, Górndworz, KochPs, RybGęśli, KlonFlis*; rozkwilić *BielKron.roz-* (4), *rof-*, *ros-* (3).

o jasne; kwilić z tekstu nieoznaczającego é.

inf rozkwilić (2). ◊ *fut 3 sg* rozkwili (2). ◊ *1 pl* rozkwil(e)m (1). ◊ [*praet 3 sg f* rozkwiliła.] ◊ *con 3 sg m* by rozkwilił (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

1. *Pobudzić do płaczu, wzruszyć [kogo, co]* (6) : Boć gdyć lie śnadz świat nawięczye śmieie Nigdy nie bądź beśpieczney nadzieie Vyrzyłz w krotcze iż po małej chwili Nie iednego więcz marnie rozkwili *RejJóz Q4*; Ieśliby też chciał [*król Ferdynand*] co gwałtem śemną poczynąć/ co zá część otrzyma/ gdy dziecię w pieluchách rokwilieli/ albo lie na wdowi śtan wezbroię bierze. *BielKron 311v; Górndworz Y7*; A we mnie śerce/ y śily táia. A niebył/ kogoby mój rzewny płacz rozkwilił/ Nie był/ ktoby mię śłowkiem pośilił *KochPs 101; RybGęśli C4v; KlonFlis F3*; [Ktora [*śmierć*] przynim y śyná z corką rozkwiliła A lámentem y płaczem wśzytko nápełniła. *GrochPlankty A2*].

2. *Rozzłościć, wzbudzić gniew, irytację* (1) : Exacerbare autem est. Rozgniewać/ rozkwilić/ pobudzać w wielki gniew *Mącz 2b*.

Synonimy: 1. rozrzewnić; 2. rozdrażnić, rozgniewać, rozgorzyć, rozjątrzyć, rozrzewnić.

Formacje współrdzenne cf KWILIĆ.

Cf ROZKWILONY